

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. M. M. S.**
státní příslušnost Egyptská arabská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020 č. j. MV-175841-2/OAM-2020, o
udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020 č. j. MV-175841-2/OAM-2020, jímž žalovaný správní řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 11. 2020 dle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), zastavil.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci, neprovedl s ním žádný pohovor, na který se on spoléhal, a tedy mu neumožnil sdělit důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný jej ani nevyzval k doplnění údajů, a ani mu neumožnil jiným vhodným způsobem tyto důvody doplnit. Žalobce odkázal na § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, z něhož dle žalobce plyne potřeba zjistit skutkový stav alespoň základním způsobem, tj. umožnit žadateli o mezinárodní ochranu sdělit důvody své žádosti, a to buď písemně, nebo jiným vhodným způsobem. Pohovor se provede vždy, pokud je to nezbytné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uvedl dále, že obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí je jenom rekapitulace jeho předchozích žádostí o mezinárodní ochranu s krátkým poukazem na politickou a bezpečnostní situaci v Egyptě. Je tedy zřejmé, že žalovaný neměl dostatek informací k posouzení jeho žádosti a vyhodnocení skutkového stavu, neboť on důvody žádosti vůbec neuvedl. Žalovaný nemohl posuzovat důvody podání žádosti svévolně a myslet si, že (případně) uvede jako důvod to, co sdělil již v minulých řízeních, kdy mu byl dán větší prostor.
3. Žalobce dále namítal, že žadatelé o mezinárodní ochranu jsou z definice zranitelné osoby nacházející se ve svízelné situaci, což i tím spíše platí pro něho, neboť se nachází v zařízení pro osobní svobody a tam požádal o mezinárodní ochranu. Vyslovil názor, že v případě žadatelů, kteří se obávají vážné újmy, pod vlivem stresové situace v zařízení pro zajištění cizinců a neuvedou žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany, se proto nutně aplikuje princip „shovívavosti“. V takovém případě tedy nelze řízení o žádosti ukončit zastavením pro nepřipustnost bez provedení pohovoru, se kterým na základě minulých zkušeností počítal.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že v minulosti žalobce podal tři žádosti o udělení mezinárodní ochrany. O průběhu správního řízení byl tedy informován již z minulosti, byl také poučen o povinnosti udávat pravdivé údaje a součinnost správnímu orgánu. Tvzení o tom, že byl stresován a neuvedl všechny důvody, považuje žalovaný ve světle všech okolností za účelové tvzení uvedené pouze v žalobě. V rámci výsledku účastníka správního řízení dne 3. 11. 2020 na policii žalobce uvedl, že se na území České republiky pohyboval neoprávněně, byl si vědom toho, že do 26. 9. 2023 má na základě rozhodnutí neumožněn vstup na území EU, obdržel správní vyhoštění, neměl povolení k pobytu a ani cestovní pas. Žalovaný dále citoval ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu a zdůraznil, že poskytl žalobci možnost sdělit důvody žádosti o mezinárodní ochranu písemně, což neučinil. Žalovaný neměl povinnost provádět s ním pohovor ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o azylu, neboť měl za to, že o zjištěném stavu věci nejsou důvodné pochybnosti. Tvzení žalobce, že se nesnažil zjistit skutkový stav věci, je proto v rozporu se skutečnostmi vyplývajícími ze spisového materiálu.
5. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a pro provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 11. 2020 č. j. MV-175841-2/OAM-2020 zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 11. 2020 dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalovaný vycházel z toho, že žádost žalobce ze dne 9. 11. 2020 je již čtvrtá v pořadí. Žalobce v ní neuvedl žádné konkrétní důvody. Žalovaný dále vyšel ze zjištění, že v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce za důvody podání žádosti snahu pracovat v Evropě, aby mohl vydělat peníze na splacení dluhu, který má v Egyptě. Ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Egypta vrátit. Třetí žádost o mezinárodní ochranu podal 9. 9. 2019. Řízení o ní bylo zastaveno usnesením dle § 11a odst. 3 zákona o azylu č. j. MV-124732/OAM-2019, neboť byla posouzena jako další opakovaná žádost dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Řízení o první žádosti bylo vedeno pod č. j. OAM-68/LE-LE05-2016 a rozhodnutím ze dne 21. 6. 2016, které nabylo právní moci 24. 6. 2016, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana. Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou podanou k Městskému soudu v Praze. Ten ji rozsudkem ze dne 27. 2. 2018 č. j. 2 Az 34/2016-30 zamítl. Rozsudek nabyl právní moci 28. 3. 2018. Řízení o druhé žádosti o mezinárodní ochranu bylo vedeno pod č. j. OAM-485/ZA-ZA11-2018. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2019 bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. I toto rozhodnutí, které nabylo právní moci 10. 6. 2019, žalobce napadl žalobou podanou u Městského soudu v Praze. Městský soud v Praze usnesením č. j. 16 Az 30/2019-26 ze dne 9. 1. 2020 řízení zastavil. Usnesení nabylo právní moci 15. 1. 2020. Obsahem správního spisu je i rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 3. 11. 2020 č. j. KRPU-179148-23/ČJ-2020-040022-SV-CV, jímž bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s § 124 odst. 2 téhož zákona o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, tj. od 2. 11. 2020. V tomto rozhodnutí, které žalobce převzal osobně za přítomnosti tlumočníka dne 3. 11. 2020, je kromě jiného v poučení uvedeno, že v zařízení pro zajištění cizinců je dostupná bezplatná právní pomoc, která je poskytována pravidelně a že cizinec v zařízení pro zajištění cizinců má možnost požádat o bezplatnou právní pomoc, která mu bude poskytnuta.
8. Správní spis obsahuje rovněž informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Egyptě, konkrétně se jedná o Informaci OAMP MV ČR, Egypt – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 22. 5. 2020.
9. Podle ust. § 11a odst. 3 věty první zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
10. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) téhož zákona, pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.

11. Podle ust. § 23 odst. 2 písm. b) téhož zákona, pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
12. Krajský soud shledává nedůvodnými námitky žalobce, že žalovaný mu nedal prostor k tomu, aby uvedl důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, že žalovaný zcela zjevně nezjistil pečlivě stav věci, neprovedl s ním pohovor a neumožnil mu sdělit důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Tato tvrzení žalobce nemají oporu ve správním spise. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 9. 11. 2020 žalobce pouze obecně uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice, aniž by jakkoli tuto žádost konkretizoval. V této souvislosti ani nelze akceptovat tvrzení žalobce o jeho údajné zranitelnosti a stresu v důsledku toho, že se nacházel v zařízení pro zajištění cizinců a že v takovém případě by u těchto žadatelů měl být aplikován princip „shovívavosti“. K tomu soud poznamenává, že žalobce své tvrzení, že se nacházel pod vlivem stresové situace v zařízení pro zajištění cizinců, ničím nedoložil. Jedná se pouze o obecné tvrzení bez jakékoliv bližší konkretizace. Ani z obsahu správního spisu neplyne, že by snad žalobce avizoval správnímu orgánu, že je stresován situací, v níž se nachází. Pominout nelze ani tu skutečnost vyplývající z obsahu správního spisu (zjištění o tom je uvedeno výše), že v rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 3. 11. 2020, jímž bylo rozhodováno o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, kteréžto rozhodnutí žalobce převzal za přítomnosti tlumočníka 3. 11. 2020, byl poučen o tom, že v zařízení pro zajištění je dostupná bezplatná právní pomoc, která je poskytována pravidelně, že o ni má možnost požádat a bude mu poskytnuta. Žalobce této možnosti zjevně nevyužil, a ani sám poté, co podal strohou žádost o udělení mezinárodní ochrany bez jakéhokoli bližšího odůvodnění, správnímu orgánu neavizoval, že má v úmyslu ji doplnit. V daných souvislostech je nutno připomenout, že podmínkou pro přijatelnost další opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2005-86, v němž se uvádí: „zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nerealná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí“, konec citace. Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži. Žalobce nejen, že neuvedl žádné nové skutečnosti, ani nepoukázal na změnu okolností, ale svou žádost neodůvodnil vůbec. Ani v žalobě nespecifikoval, které důvody mu žalovaný neměl umožnit uvést. Žalobce měl dostatečný prostor, aby důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za těchto okolností nebylo povinností žalovaného provést pohovor s žalobcem. Ve výše citovaném ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu je výslovně uvedeno, že byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany (jako je tomu v posuzované věci), pak v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou

důvodné pochybnosti. Žalovaný postupoval v souladu s tímto zákonným ustanovením, neboť žalobci umožnil sdělit důvody žádosti písemně. Pohovor právě za situace, kdy žalobce neuvedl vůbec žádné důvody, nebyl nezbytný, neboť o zjištěném stavu věci žádné důvodné pochybnosti nepanovaly. Odůvodnění napadeného rozhodnutí ob stojí i z hlediska požadavků uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 185/2017-38, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy a že ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany, konec citace. Žalovaný napadené rozhodnutí o další opakované žádosti dostatečně odůvodnil i ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce. Politickou a bezpečnostní situaci v Egyptě žalovaný posuzoval na základě Informace OAMP z 22. 5. 2020 Bezpečnostní a politická situace v zemi, a dospěl k závěru, že situace v zemi původu se od předchozí žádosti žalobce nezměnila.

13. Krajský soud uzavírá, že žalovaný vycházel při posouzení věci z relevantních podkladů, skutkový stav dostatečně zjistil, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a rozhodnutí proto není nezákonné. Soud neshledal deficit v postupu žalovaného. Nedošlo ani k žádnému porušení ustanovení právních předpisů.
14. Soud z výše uvedených důvodů žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
15. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 22.03.2021

Mgr. Jarmila Úředníčková

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

Shodu s prvopisem potvrzuje